

Sygnatura akt II AKa 112/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Franckiewicz (spr.)

Sędziowie: SSA Edward Stelmasik

SSA Jerzy Skorupka

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r.

A. G. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

i M. R. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 27 lutego 2015 r. sygn. akt III K 154/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym odnośnie tychże oskarżonych oraz wymierza im opłaty:

- A. G. (1) w wysokości 400 złotych,

- M. R. (1) w wysokości 300 złotych.

UZASADNIENIE

A. G. (1) został oskarżony o to, że:

w 1999r. w Ś. w woj. (...) i w Niemczech, działając wspólnie i w porozumieniu z W. K. założyli, a następnie do 2004r. kierowali zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw - polegających między innymi – na dokonywaniu kradzieży z włamaniami do salonów samochodowych i kradzieży urządzeń diagnostycznych, sprzętu elektronicznego, firmowej odzieży, akcesoriów motocyklowych, w skład której w różnych okresach czasu ponadto wchodził R. W. ps. (...), M. R. (1) ps. (...), J. W. ps. (...), N. T. ps. (...), N. B. ps. (...), J. B. ps. (...), S. K., G. S. (1) i G. Ś. ps. (...) i inne jeszcze osoby

to jest o czyn z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.

M. R. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od 1999r. do 2004r. w Ś. w woj. (...) i w Niemczech, brał udział w założonej i kierowanej przez A. G. (1) i W. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw - polegających między innymi – na dokonywaniu kradzieży z włamaniami do salonów samochodowych i kradzieży urządzeń diagnostycznych, sprzętu elektronicznego, firmowej odzieży, akcesoriów motocyklowych, w skład której w różnych okresach czasu ponadto wchodziły jeszcze inne osoby

to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.

a nadto A. G. (1) i M. R. (1) zostali oskarżeni o to, że:

w nocy 5/6 października 1999r. w G. T. w Niemczech, działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. i inną osobą objętą odrębnym postępowaniem włamali się do salonu (...), w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu okna w witrynie dostali się do wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia dwa urządzenia diagnostyczne, pięć systemów radio - nawigacyjnych, osiem radioodtwarzaczy samochodowych, kilka kompletów narzędzi i inne jeszcze przedmioty, o wartości około 60 tys. marek niemieckich na szkodę P. K. (1)

to jest o czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r. (sygn. akt III K 154/12):

I. oskarżonego **A. G. (1)** uznał za winnego tego, że od 1999r. do 1 stycznia 2004r., z wyłączeniem okresu pomiędzy 25 kwietnia 2003r. a 9 grudnia 2003r., w Ś., w województwie (...) i w Niemczech założył zorganizowaną grupę mającą na celu popełnianie przestępstw polegających między innymi na dokonywaniu kradzieży z włamaniami i kradzieży urządzeń diagnostycznych, sprzętu elektronicznego, firmowej odzieży, akcesoriów motocyklowych, i grupą tą kierował, z tym iż od (...) do dnia 1 stycznia 2004 r. kierował wyżej opisaną grupą wspólnie z W. K. i zakwalifikował zarzucany mu czyn jako występki z art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004r. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonych **A. G. (1)** oraz **M. R. (1)** uznał za winnych tego, że w nocy z 5 na 6 października 1999r. w miejscowości G. w Niemczech, działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. i inną ustaloną osobą, po uprzednim wyważeniu okna w witrynie dostał się do wnętrza (...) salonu (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia dwa urządzenia diagnostyczne, pięć systemów radio - nawigacyjnych, osiem radioodtwarzaczy samochodowych, kilka kompletów narzędzi i inne jeszcze przedmioty, których wartość nie została dokładnie ustalona, to jest występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył im kary po roku i 1 miesiącu pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego **M. R. (1)** w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **A. G. (1)** w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. częściowo zwolnił oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1) od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w ten sposób, że wymierzył im jedynie opłatę sądową:

- A. G. (1) na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w wysokości 400 złotych,

- M. R. (1) na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w wysokości 300 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1), zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy w stosunku do obu oskarżonych w całości (zarówno co do winy jak i kary). Zarzucił:

1. **obrazę prawa materialnego**, a to art. 258 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że utrzymywanie znajomości o charakterze towarzyskim, kontynuowanie znajomości z dzieciństwa wyniesionych ze szkoły bądź podwórka z osobami, co do których organa ścigania mają podejrzenia o popełnianiu czynów zabronionych przez prawo, może wypełniać ustawowe znamiona „udziału w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa”, a nawet wypełniać znamiona „założenia” takiej grupy i jej „kierowanie” jak również przyjęciu, iż kierowanie tą grupą możliwe było przez oskarżonego A. G. (1) w czasie przed jego osadzeniem w zakładzie karnym w dniu 25 kwietnia 2003 r. a następnie po 9 grudnia 2003 kiedy to oskarżony odzyskał wolność, kiedy dla bytu przestępstwa z art. 258 k.k. zdaniem apelującego niezbędna jest ciągłość czasowa istnienia pod kierownictwem oskarżonego o ten czyn zorganizowanej grupy przestępczej,

2. **obrazę przepisów postępowania** w stopniu mającym wpływ na treść wyroku, a to:

a. art. 2 § 1 ust. 3 k.p.k. poprzez uniemożliwienie pokrzywdzonemu P. K. (1) realizacji swoich praw procesowych mimo iż jednym z podstawowych obowiązków sądu orzekającego stosownie do przepisów procedury karnej jest „uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego”,

b. art. 410 k.p.k., 92 k.p.k., 335 § 1 k.p.k., poprzez odstępianie od przesłuchania bezpośrednio na rozprawie świadków P. K. (1) oraz W. P., który to dowód jako mający istotne znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w punkcie II części dyspozytywnej wyroku winien być przeprowadzony bezpośrednio przez Sąd,

c. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na przyjęciu, iż za sprawstwem oskarżonego A. G. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku przemawiają zeznania świadków M. R. (2), K. K., N. B., I. C., S. D., K. G., S. Z., W. M., A. C., P. P. podczas, gdy świadkowie nie tylko nie potwierdzają zarzutu z art. 258 § 3 k.k. pod adresem A. G. (1), ale wprost prawdziwości takiemu zarzutowi odmawiają, a z kolei przesłuchani nadto na rozprawie świadkowie: W. K., R. W., J. W., S. K., G. S. (2), N. T., G. S. (1), J. B., A. O., A. S. (1), M. K., P. K. (2), G. C., S. H. (poprzednio S.) J. G. wprost i zdecydowanie istnieniu przypisanej oskarżonemu A. G. (1) zorganizowanej grupy przestępczej zaprzeczają,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w stopniu mającym wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż złożone pod presją w warunkach pozbawienia wolności z obietnicą zwolnienia zeznania W. P. stanowią wystarczającą podstawę dla przyjęcia, iż oskarżony A. G. (1) i M. R. (1) są sprawcami włamania do salonu (...) w miejscowości G. T. w Niemczech,

4. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonym A. G. (1) i M. R. (1) bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, jedynie z tych powodów, iż oskarżeni po wpłynięciu w niniejszej sprawie do sądu aktu oskarżenia, niesłusznie zostali oskarżeni przez organa wymiaru sprawiedliwości Republiki Francuskiej o „planowanie przestępstwa” czego nie popełnili z czym się nie zgadzają, a postępowanie władz francuskich uczynili przedmiotem skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S., a równocześnie nie uwzględnienie przy wymiarze kary, iż oskarżeni posiadali ustabilizowaną sytuację rodzinną i zarobkową oraz osobistą, która nawet w przypadku winy i sprawstwa obu oskarżonych pozwalała i pozwala na wymierzenie im kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podobnie jak uczynił to Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem w sprawie III K 136/11 w stosunku do pozostałych oskarżonych w tej sprawie, a wcześniej wyłączonych do odrębnego postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku w całości względnie w oparciu o art. 327 § 2 k.p.k. o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonym znacznie łagodniejszych kar z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności. Równocześnie w oparciu o art. 452 § 2 k.p.k. wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze skargi oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1) do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S. na orzeczenie Sądu

Republiki Francji zarejestrowanej kolejno pod numerami (...) i (...) na którą powołuje się Sąd Okręgowy w Świdnicy, uzasadnieniem zaskarżonego niniejszą apelacją wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do postawionego przez obrońcę w punkcie 1 apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. polegającą na błędnym przyjęciu, że „utrzymywanie znajomości o charakterze towarzyskim, kontynuowanie znajomości z dzieciństwa wyniesionych ze szkoły bądź podwórka z osobami, co do których organa ścigania mają podejrzenia o popełnienie czynów zabronionych przez prawo, może wypełniać ustawowe znamiona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa” należy uznać go za nietrafny.

Dla porządku dalszego wyводу należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy uznał A. G. (1) za winnego czynu z art. 258 § 3 k.k. (pkt I części rozstrzygającego wyroku) oraz umorzył postępowanie wobec oskarżonego M. R. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku (tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k.). Tymczasem autor apelacji wniósł apelację w stosunku do obu oskarżonych, podczas gdy treść wyroku Sądu I instancji wskazywałaby na zasadność zaskarżenia wyroku w tym zakresie w stosunku do A. G. (1). Obrońca nie podniósł żadnej argumentacji dotyczącej punktu III części rozstrzygającej wyroku, który dotyczy umorzenia postępowania wobec oskarżonego M. R. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku. W konsekwencji zasadne jest zatem rozważenie zasadności tak postawionego przez obrońcę zarzutu w kontekście oskarżonego A. G. (1).

Trzeba w pierwszej kolejności przypomnieć, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas – jak wielokrotnie podnosił Sąd Najwyższy (por. wyrok z dnia 20 maja 1998r., Prok. i Pr. 1998/10/16, z dnia 6 lutego 1997r., Prok. i Pr. 1997/7-8/16, z dnia 26 czerwca 1996r., Wokanda 1996/11/15, z dnia 12 października 1983r., OSNPG 1984/4/34), gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została zastosowana nieprawidłowa subsumpcja prawna (to jest sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną lub też nie zastosował przepisu, który winien był zastosować), bądź też dokonał wadliwej wykładni zastosowanego prawa”. Tymczasem – jak wynika z przytoczonego powyżej fragmentu apelacji – w istocie obrońca kwestionował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne dotyczące relacji panujących w grupie, której członkami byli oskarżeni, które – w przekonaniu obrońcy - miały charakter jedynie towarzyski. Zdaniem autora apelacji kontakty oskarżonych z osobami wchodzącymi w konflikt z prawem były jedynie następstwem kontynuowania znajomości z osobami poznanymi w szkole, na podwórku i w żadnym wypadku taki rodzaj kontaktów nie może być postrzegany jako udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

W przekonaniu Sądu Okręgowego charakter tych relacji, rodzaj kontaktów jakie utrzymywali członkowie grupy, ich aktywności przemawiała za tym, by działalność taką uznać za zorganizowaną przestępczość, co w konsekwencji pozwoliło na przypisanie A. G. (1) czynu z art. 258 § 3 k.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy nie tylko prawidłowo ustalił stan faktyczny, ale także zastosował do niego prawidłową subsumpcję prawną, to jest zastosował właściwą kwalifikację prawną, a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał prawidłowej wykładni zastosowanego prawa.

Obrońca, sprowadzając relacje członków grupy którą kierował oskarżony A. G. (1) jedynie do towarzyskich, traci z pola widzenia fakt, że kluczowym dowodem pozwalającym przyjąć, że A. G. (1) założył, a następnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnienie przestępstw polegających na dokonywaniu kradzieży z włamaniami i kradzieży urządzeń diagnostycznych, sprzętu elektronicznego, firmowej odzieży, akcesoriów motocyklowych były przede wszystkim zeznania świadków koronnych - D. B. (1) i K. P. (1), które znalazły potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków: W. P., M. R. (2), K. K., N. B., I. C., S. D., K. G., S. Z., W. M., A. C. i P. P.. Nie można mieć przy tym zastrzeżeń co do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadków koronnych. W istocie zeznania takie winny być traktowane ze szczególną ostrożnością. Taką dbałość w ocenie zeznań D. B. (1) i K. P. (1) Sąd I instancji wykazał. Bez wątplenia świadkowie koronni jednoznacznie potwierdzili istnienie zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez A. G. (1), opisali profil działalności tejże grupy, powiązania poszczególnych jej członków, ich miejsce w hierarchii.

Zeznania świadka M. R. (2) potwierdzają fakt funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się kradzieżą sprzętu diagnostycznego na terenie Niemiec pod kierownictwem A. G. (1). O istnieniu takiej grupy świadczą także zeznania K. K.. Zeznania pozostałych świadków tj. S. D., K. G., N. B., I. C., S. Z., W. M., A. C., P. P. mają natomiast istotne znaczenie dla weryfikacji prawdziwości zeznań świadków koronnych. Wymienieni świadkowie nie mieli bowiem wiedzy bezpośrednio na temat kierowanej przez A. G. (1) grupy, zeznawali natomiast na okoliczność funkcjonowania grupy kierowanej przez A. O., o której obszernie wypowiadali się także świadkowie koronni. Myli się autor apelacji podnosząc, że ww. świadkowie nie tylko nie potwierdzą postawionego A. G. (1) zarzutu z art. 258 § 3 k.k., ale nawet wprost prawdziwości takiemu zarzutowi odmawiają, z uwagi na argumentację wyżej już przedstawioną. Nie jest tym samym trafny zarzut naruszenia art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. (punkt 2c apelacji). Nie ma racji obrońca przekonując, że świadkowie: W. K., R. W., J. W., S. K., G. Ś., N. T., G. S. (1), J. B., A. O., A. S. (1), M. K., P. K. (2), G. C., S. H. (poprzednio S.), J. G. wprost i zdecydowanie istnieniu przypisanej oskarżonemu A. G. (1) zorganizowanej grupy przestępczej zaprzeczają. W istocie zeznania wymienionych wyżej świadków nie mają istotnego znaczenia dowodowego dla odpowiedzialności oskarżonego A. G. (1) w zakresie czynu z art. 258 § 3 k.k. Wskazać należy, że większość z tych świadków deklarowała, że nie ma w tym zakresie żadnej wiedzy. Poszczególne świadkowie w toku postępowania sądowego zeznali: **R. W.:** „nie mam żadnej wiedzy na temat grupy przestępczej” (k. 536), **A. O.:** „ja nic w tej sprawie nie wiem” (k. 535 verte), **W. K.:** „nic nowego nie mam do powiedzenia. Ja zostałem skazany w tej sprawie za kierowanie grupą przestępczą. Nie przyznawałem się do popełnienia zarzucanych mi czynów” (k. 543), **N. T.:** „ja nie mam nic do powiedzenia w tej sprawie” (k. 543), **M. K.:** „nic nie mam do powiedzenia w tej sprawie” (k. 543 verte), **G. Ś.:** „nie słyszałem żeby oskarżeni dokonywali włamań w Niemczech. Również nie słyszałem nic o grupie przestępczej” (k. 546), **J. W.:** „nie ma nic do powiedzenia na temat grupy przestępczej i włamań na terenie Niemiec. Nic takiego się nie odbywało. Nie mam żadnej wiedzy na ten temat” (k. 546), **G. S. (1):** „ja nic nie słyszałem na temat grupy przestępczej A. G. (1) i M. R. (1) jak i na temat włamań w Niemczech” (k. 546 verte), **S. H. (poprzednio S.):** „nic nie wiem na temat grupy przestępczej mającej na celu kradzież takich urządzeń działającej na terenie Unii Europejskiej w tym Niemiec” (k. 671), **J. G.:** „nic nie wiem na temat kradzieży urządzeń do diagnostyki samochodowej i włamań na terenie Niemiec, nie słyszałem, aby oskarżeni się tym zajmowali” (k. 670 verte), **P. K. (2):** „ja nie mam żadnych wiadomości w tej sprawie” (k. 642 verte), **G. C.:** „nic nie wiem w tej sprawie” (k. 642 verte), **S. K.:** „ja w tej sprawie nic nie wiem (...) nic nie wiem na temat roli G. i R., czym się oni w tamtym okresie zajmowali” (k. 641 verte). W zasadzie jedynie świadek **J. B.** wskazywał, że: „nigdy nie było grupy stworzonej przez oskarżonego. Wszystko jest wymysłem naszych etatowych świadków koronnych” (k. 542 verte). Teza obrońcy, jakoby wskazani przez niego świadkowie jednoznacznie przeczyli istnieniu zorganizowanej grypy przestępczej kierowanej przez A. G. (2) nie znajduje także potwierdzenia w zeznaniach **A. S. (2)** (k. 13286 w aktach III K 136/11), którego zeznania Sąd I instancji ujawnił na zasadzie art. 391 § 1 k.p.k. i art. 394 § 2 k.p.k. (k. 694). Świadek ten, występujący w sprawie III K 136/11 w charakterze oskarżonego zeznał: „rozumiem przedstawione mi zarzuty. Nie przyznaję się do ich popełnienia. Nie będę składał wyjaśnień i nie będę odpowiadał na pytania”.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego przedstawiana przez autora apelacji wersja zgodnie z którą członkowie uznanej przez Sąd Okręgowy grupy za przestępczą, utrzymywali jedynie relacje towarzyskie, kontynuowali bliższe relacje jeszcze z okresu szkoły, czy też znajomości z tzw. „podwórka” jawi się jedynie jako nieznajdująca żadnych podstaw obiektywnych linia obrony. Na marginesie warto dodać, że w żadnym razie koleżeńskie relacje między członkami grupy nie wykluczają kierowania taką grupą przez oskarżonego A. G. (1) określonej w przepisie art. 258 § 3 k.k. W istocie – jak wynika to z praktyki orzeczniczej Sądu Apelacyjnego – wyróżnić można różne sposoby zarządzania takimi organizacjami. Część grup kierowanych jest w sposób mocno sformalizowany, sztywny, z surowymi regułami funkcjonowania. Można jednak także wyróżnić takie w których obowiązują reguły mniej formalne, bliskie nawet relacjom koleżeńskim, co jednak w żadnym razie nie odbiera im charakteru o jakim mowa w cytowanym artykule.

Trafnie, przypisując oskarżonemu A. G. (1) czyn opisany w punkcie I części rozstrzygające wyroku, Sąd I instancji uznał go za winnego kierownictwa zorganizowaną grupą przestępczą w okresie od 1999 roku do 1 stycznia 2004 r. z wyłączeniem okresu pomiędzy 25 kwietnia 2003 r., a 9 grudnia 2003 r. W wyłączonym okresie oskarżony przebywał bowiem w Areszcie Śledczym w Ś.. Brak dowodów na to, by w czasie pozbawienia wolności podejmował

jakąkolwiek aktywność kierowniczą. Nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia zarzut obrońcy, jakoby dla bytu przestępstwa z art. 258 k.k. konieczna była ciągłość czasowa istnienia kierowniczej funkcji. W istocie oskarżony przewodził zorganizowanej grupie w okresie od roku 1999 do dnia 25 kwietnia 2003 r. kiedy to został osadzony w areszcie oraz od 9 grudnia 2003 r., kiedy opuścił areszt do dnia 1 stycznia 2004 r. Kilkumiesięczna przerwa związana z pobytami w areszcie śledczym w żadnym wypadku nie wpływa na byt przestępstwa z art. 258 k.k.

Sąd Okręgowy jednoznacznie wskazał (str. 13 pisemnego uzasadnienia wyroku), że „kluczowymi dowodami pozwalającymi przyjąć, że A. G. (1) założył zorganizowaną grupę..., jak również, że kierował tą grupą są przede wszystkim zeznania świadków koronnych D. B. (1) i K. P. (1)”. Sąd I instancji poddał ocenie powyższe dowody (str. 14-15 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), dostrzegając i podnosząc fakt, iż powyżsi świadkowie posiadali status świadków koronnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. j.t. 2007.36.232 z późn. zm.)

Istotne relacje świadków koronnych D. B. i K. P. w zakresie funkcjonowania grupy przestępczej zorganizowanej i kierowanej przez oskarżonego A. G. (1) nie były odosobnione i w odniesieniu do najistotniejszych kwestii zbieżne były z zeznaniami świadków W. P., M. R. (2), K. K., N. B., I. C., S. D., K. G., S. Z., W. M., A. C. czy też P. P., którym to dowodom Sąd I instancji przypisał walor wiarygodności (str. 15 pisemnego uzasadnienia wyroku). Apelujący nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby, iż ocena powyższych dowodów dokonana przez Sąd I instancji, naruszałaby granice oceny swobodnej, wyznaczone przepisem art. 7 k.p.k.

Należy ponadto wskazać istotny fakt, iż Sąd I instancji, dokonując oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1) (wyłączonej do odrębnego rozpoznania ze sprawy Sądu Okręgowego w Świdnicy - sygn. akt III K 136/11), dysponował (podobnie jak Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie) obszernym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie m.in. oskarżonych W. K. i A. O.. Tenże obszerny materiał dowodowy, ze sprawy III K 136/11 również został poddany ocenie przez Sąd I instancji, na co wskazuje się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji procesowej należy wskazać, że Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r. – sygn. akt III K 136/11, zmienionym wyrokiem, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2013 r. – sygn. akt II Aka 88/113 orzekł m.in., że:

1. oskarżony W. K., uznany został za winnego tego, że od (...) do dnia 1 stycznia 2004 roku (z wyłączeniem okresu od 25 kwietnia 2003 roku do 9 grudnia 2003 r. – tak jak dotyczyło to oskarżonego A. G. (1) – pkt I zaskarżonego wyroku) w Ś. i w Niemczech kierował założoną przez inną ustaloną osobę (A. G.) zorganizowaną grupą mającą na celu popełnienie przestępstw, polegających m.in. na dokonywaniu kradzieży z włamaniami i kradzieży urządzeń diagnostycznych, sprzętu elektronicznego, firmowej odzieży, akcesoriów motocyklowych, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k.

W pkt I zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przypisał oskarżonemu A. G. (1) popełnienie przestępstwa kierowania zorganizowaną grupą przestępczą w okresie od 2001/2002 do dnia 1 stycznia 2004 r. wspólnie z prawomocnie skazanym W. K.. Powyższe wyroki Sądu Okręgowego w Świdnicy tworzą zatem spójność w zakresie ustaleń faktycznych co do funkcjonowania grupy przestępczej zorganizowanej i kierowanej przez oskarżonego A. G. (1) i w określonym w wyrokach okresie, wspólnie ze skazanym prawomocnym wyrokiem W. K..

2. w okresie od 2001 roku do 2004 roku w Ś. i w Niemczech działała inna zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez A. O. - prawomocnie skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 6 grudnia 2012 roku - sygn. akt III K 136/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2013 r. – sygn. akt II Aka 88/13.

3. udział oskarżonego M. R. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez oskarżonego A. G. (1) i W. K. wynika również z zeznań wymienionych wyżej świadków koronnych oraz wskazanych wyżej zeznań świadków, czego w istocie apelujący nie zakwestionował w wywiedzionym środku odwoławczym.

W odniesieniu do zarzutu opisanego w pkt 1 apelacji należy podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarty w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r. – II Aka 17/12, iż: „możliwość oparcia orzeczenia o winie na zeznaniach świadka

koronnego, jako jedynym dowodzie, jawi się jako zgodna z regułami procedury karnej. Dowód taki, przy braku szczególnych uregulowań prawnych, podlega swobodnej ocenie Sądu, jak każde inne zeznanie, czy wyjaśnienie - w myśl reguły art. 7 k.p.k. Co więcej – świadkowi koronnemu przysługują stosowne uprawnienia, ale i ciężar na nim obowiązki, których niedotrzymanie skutkuje pozbawieniem nadanego statusu i utraty niekaralności, jeśli świadek taki np. zeznał nieprawdę – art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z 1997 r. o świadku koronnym. Nie bez znaczenia dla postawy takiego świadka przed sądem jest również to, że zeznania niezgodne z prawdą, a więc fałszywe, obciążające, narażają świadka na ewentualność pozaprocesowych represji środowiskowych. Wszystkie wskazane wyżej argumenty nie pozwalają przyjąć, że wiarygodność świadka koronnego jest z założenia wykluczona (LEX nr 1238363).

W rozpoznawanej sprawie, zeznania świadków koronnych nie są – jak wskazano wyżej – jedynymi dowodami przekonującymi o sprawstwie oskarżonych w zakresie czynów opisanych w pkt I i pkt II części wstępnej wyroku, chociaż w głównej mierze przyczyniły się do przypisania winy i sprawstwa oskarżonych. Z zeznań świadków koronnych – znających oskarżonych – wyłania się obraz istnienia na terenie Ś. szeregu grup przestępczych, działających równolegle, w tym grupa oskarżonego A. G. (1) i W. K., a także grupa przestępcza A. O.. Udział w jednej grupie przestępczej nie wyklucza udziału tej samej osoby w innej grupie zajmującej się dokonywaniem przestępstw.

W tym kontekście należy odnieść się do dostrzeżonej przez autora apelacji w uzasadnieniu kwestii, iż w sprawie o sygn. akt III K 16/06 świadek koronnych D. B. (1) pomawiał A. G. (1) o przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej (w tożsamym czasie), a Sąd Okręgowy w Świdnicy takim zeznaniom wiary nie dał i oskarżonego od tak postawionego zarzutu uniewinnił. Należy wskazać, że sprawa o podanej przez autora apelacji sygnaturze nie dotyczy oskarżonego A. G. (1). Z urzędu jednak Sądowi Apelacyjnemu wiadomo, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 13 czerwca 2007 r. w sprawie III K 154/06 oskarżony A. G. (1) został uniewinniony od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Zarzut dotyczył wprawdzie okresu od 1999 roku do lipca 2004 roku, odnosił się jednakże do grupy założonej i kierowanej przez P. T. i S. S. (2), a następnie od roku 2002 kierowanej tylko przez S. S. (2).

Ustalenia zatem Sądu I instancji - w powyższym zakresie – są prawidłowe i brak jest podstaw do ich zakwestionowania, tym samym zarzut opisany w pkt 1 apelacji uznany został za niezasadny.

W odniesieniu do pkt II części rozstrzygającej wyroku, nie podzielił Sąd Apelacyjny postawionego przez obrońcę w punkcie 2a apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 2 § 1 ust. 3 k.p.k. poprzez uniemożliwienie pokrzywdzonemu P. K. (1) realizacji jego uprawnień procesowych. W przekonaniu obrońcy Sąd naruszył prawnie chroniony interes pokrzywdzonego, nie przeprowadzając bezpośredniego przesłuchania tego świadka na rozprawie sądowej.

Po pierwsze, należy przypomnieć, że w akcie oskarżenia prokurator wniósł o zaniechanie wezwania na rozprawę pokrzywdzonego w oparciu o przepis art. 333 § 2 k.p.k. zgodnie z którym prokurator może wnieść o zaniechanie wezwania i odczytanie na rozprawie zeznań świadków przebywających za granicą lub mających stwierdzić okoliczności, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył, a okoliczności te nie są tak doniosłe, aby konieczne było bezpośrednie przesłuchanie świadków na rozprawie. W toku postępowania Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie pokrzywdzonego (k. 551) i na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. postanowił odczytać zeznania świadka - pokrzywdzonego P. K. (3) mając na uwadze, że świadek przebywa za granicą, co jest wystarczającą przesłanką do odczytania jego zeznań, a nadto z uwagi na to, że w związku ze znacznym upływem czasu należy przypuszczać, że świadek nie będzie posiadał wiedzy na okoliczności określenia wysokości szkody, skoro takiej wiedzy nie posiadał bezpośrednio po dokonaniu włamania do jego warsztatu (k. 693). Taką ocenę Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Po drugie choć prawdą jest, że rzetelny proces karny, tj. zabezpieczający prawo do obrony oskarżonego winien być też rzetelny także względem osoby pokrzywdzonej (patrz uchw. SN z 21.12.1972 r., VI KZP 64/72), to jednak - jak zauważa K. T. Boratyńska (w K.T. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Wyd. 5, Warszawa 2014) „z uwagi na nazbyt ogólny charakter dyrektywy (...) nie można podzielić poglądu L. K. Paprzyckiego

, nadającego jej charakter zasady procesowej, której nieprzestrzeganie prowadzić będzie do rażącej obrazy przepisów postępowania, i to w takim zakresie, że niejednokrotnie może to mieć wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 438 pkt 2 KPK (por. L. K. Paprzycki, Prawa, s. 32). Nie może więc stanowić podstawy zarzutów zwyczajnych (apelacja, zażalenie), jak i nadzwyczajnych środków zaskarżenia (kasacja)”.

Nie jest trafny zarzut opisany w punkcie 2b apelacji, to jest naruszenia przepisów art. 410, 92, 335 § 1 k.p.k. poprzez odstępianie od przesłuchania bezpośrednio na rozprawie świadków P. K. (1) i W. P., które to dowody - w przekonaniu autora apelacji – mają istotne znaczenie dla ustalenia sprawstwa oskarżonych w zakresie czynu przypisanego im w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Po pierwsze niezrozumiały jest postawiony w tym kontekście zarzut naruszenia przepisu art. 335 § 1 k.p.k., który dotyczy wniosku prokuratora o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w kodeksie karnym za przypisany mu występki bez przeprowadzenia rozprawy. Wniosek taki nie został przez prokuratora złożony. obrońca nie wskazuje żadnej argumentacji, która pozwoliłaby odkodować przyczyny postawienia takiego zarzutu, co zwalnia Sąd Apelacyjny od prowadzenia dalszych rozważań w tym zakresie.

Jeśli natomiast chodzi o kwestię naruszenia art. 92 i 410 k.p.k. to w ocenie Sądu Apelacyjnego do takich uchybień po stronie Sądu Okręgowego nie doszło. Kwestia odstępiania od bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonego P. K. (1) została już omówiona w kontekście zarzutu postawionego w punkcie 2a apelacji. Należy ponadto uwzględnić fakt, że P. K. (1) złożył zeznania, będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w postępowaniu prowadzonym przez niemieckie organy ścigania, zaś wartość skradzionego mienia została wyliczona przez pokrzywdzonego (tom III, k. 555, t. IV k. 693). Poza kwestią wartości mienia, świadek P. K. (1) nie posiadał szerszej wiedzy co do okoliczności włamania, a w szczególności co do sprawców tego czynu.

Jeśli zaś chodzi o odstępianie od bezpośredniego przesłuchania świadka W. P. to należy wskazać, że podstawą dla takiej decyzji był fakt, że świadkowi temu nie można było doręczyć wezwania, albowiem nie przebywał on w miejscu zamieszkania, o czym świadczy pismo KPP w Ś. z dnia 9 stycznia 2015 r. (k. 631). Art. 391 § 1 k.p.k. stanowi, że jeżeli świadkowi nie można było doręczyć wezwania, wolno odczytywać w odpowiednim zakresie protokoły złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Art. 394 § 2 k.p.k. stanowi natomiast, że protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie można uznać bez ich odczytania za ujawnione w całości lub w części. Należy jednak je odczytać, jeżeli którakolwiek ze stron o to wniosła. Mając zatem na uwadze, że mimo podejmowanych w tym zakresie prób, doręczenie świadkowi W. P. wezwania na rozprawę okazało się niemożliwe, zasadnie Sąd I instancji odstąpił od bezpośredniego przesłuchania tego świadka, odczytując jedynie jego uprzednio złożone zeznania. Sugestie obrony, jakoby zeznania składane były przez wskazanego świadka pod presją i w warunkach pozbawienia wolności z obietnicą uwolnienia stanowią jedynie niczym nie popartą próbę zdyskredytowania jego zeznań. Zeznania tego świadka znajdują bowiem solidne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci raportu z oględzin miejsca czynu, dokumentacji fotograficznej wraz z opisem, raportu końcowego, pokwitowania i pisma o numerze 55/M/14.

Ponadto należy dostrzec fakt, iż W. P. będąc przesłuchiwanym w dniu 18 grudnia 2003 roku przez szwajcarskie organy ścigania, przyznał się do dokonania przedmiotowego włamania do salonu samochodowego wraz z oskarżonym A. G. (1) i M. R. (1) oraz J. W., wskazując nie tylko osoby, z którymi dokonał przestępstwa, ale również podał szczegóły związane z jego dokonaniem. Podał również fakt, iż część skradzionych przedmiotów została wyniesiona z warsztatu i złożona w lesie, co polegało na prawdzie (k. 2364-2368, 2369-2379). Zeznania zatem świadka W. P. znalazły potwierdzenie w obiektywnych dowodach, zaś fakty które przedstawił przekonują o wiarygodności jego zeznań. Zeznania świadka W. P. znalazły również potwierdzenie w zeznaniach S. Z.. Ponadto Sąd Okręgowy na str. 17 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał dowody, które w sposób przekonujący potwierdziły sprawstwo i winę oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1) w zakresie przypisanego im czynu, opisanego w pkt II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Zarzut dokonania przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń faktycznych okazał się zatem nietrafny i niezasadny.

Odnośnie zarzutu opisanego w pkt 2c apelacji, należy dostrzec, iż jest on powiązany ściśle z zarzutem opisanym w pkt 1 apelacji, dotyczącym oceny zeznań świadków wymienionych w treści zarzutu. Sąd Apelacyjny uznał, iż obraza przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie nastąpiła, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia kryteria pozwalające przyjąć, iż Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny dowodów, uwzględniając również wskazane zeznania świadków.

Nie podzielił również Sąd Apelacyjny ostatniego z zarzutów obrońcy, tj. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonym A. G. (1) i M. R. (1).

Przypomnieć trzeba, że oskarżonemu A. G. (1) za czyn opisany w punkcie I części rozstrzygającej wyroku, tj. przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. Sąd I instancji wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności, natomiast za czyn opisany w punkcie II części rozporządzającej, tj. przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy wymierzył A. G. (1) karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jeśli chodzi natomiast o oskarżonego M. R. (1), to została mu wymierzona kara 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, za przypisane przestępstwo, opisane w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Dla porządku rozważań w zakresie kary przypomnieć należy, że przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r. zagrożone było karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat (obecnie od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności). Kara jednostkowa wymierzona oskarżonemu A. G. (1) za pierwszy z czynów w istocie bliska jest dolnej granicy obowiązującego w chwili popełnienia zarzucanego czynu wymiaru kary.

Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary obrońca podkreślił, że Sąd Okręgowy nie zastosował wobec oskarżonych dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonywania wymierzonej im kary jedynie z uwagi na fakt, że już po „wplynięciu aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie, oskarżeni zostali niesłusznie oskarżeni przez francuskie organa wymiaru sprawiedliwości o „planowanie przestępstwa, czemu oskarżeni zaprzeczają”. Nadto zarzucił autor apelacji, iż Sąd I instancji pominął takie okoliczności jak ustabilizowana sytuacja rodzinna, osobista i zarobkowa oskarżonych.

Warto podkreślić, że co do zasady z rażącą niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy Sąd I instancji w sposób jaskrawy nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z cechami osobowymi sprawcy. O rażącej niewspółmierności kary można mówić również w razie nieuwzględnienia przez Sąd funkcji prewencyjnej i wychowawczej kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi zaś o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. np. wyrok SN z 6 października 1994 r., II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18).

Słuszne są argumenty Sądu Okręgowego w których jako okoliczność obciążającą w przypadku A. G. (1) uznaje stosunkowo długi czas popełniania czynu opisanego w punkcie I wyroku oraz jego uprzednią karalność. Dodatkowo dla postawienia prognozy kryminologicznej nie bez znaczenia była informacja powzięta z urzędu przez Sąd Okręgowy, iż obaj oskarżeni dopuścili się w czasie gdy toczyło się postępowanie w sprawie III K 136/11 przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej na terenie Francji. Postępowanie w tej sprawie zostało zakończone wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. roku, skazującym oskarżonych A. G. (1) i M. R. (1) za popełnione przestępstwa na kary po 2 lata więzienia przez Sąd Apelacyjny w Wersalu.

W świetle powyższych Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela postawioną przez Sąd Okręgowy negatywną prognozę społeczno – kryminologiczną, która w przekonaniu Sądu Apelacyjnego wyklucza zasadność zastosowania wobec oskarżonych dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Na marginesie dodać warto, że zastosowanie wobec A. G. (1) (któremu wymierzono karę pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 2 lata) byłoby jedynie możliwe w przypadku obniżenia kary łącznej, z uwagi na treść art. 69 § 1 k.k., którego obrońca zdaje się nie dostrzegać.

Z tych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego opiera się o art. 627 k.p.k. oraz art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.